

שִׁידוּר

צ'ל"ש

שווה לכל נפש

● למתכנני ועורכי מה שבא. תוכנית ה"כל-בו החדשה, אף שהתוכנית הראשונה לקחה בכמה שגיאות רוק עצלנות בימאית יכולה להסביר את הושבת כל המשתתפים בשורה אחת על ספה, והתוכן היה רדוד ושווה לכל נפש. הרי הקצב היה מרענן, תחוסי-התעניינות רחב ובלתי-שיגרתית, ומותר לקוות שבמשך הזמן ישתחררו המנחים מן המתח ויאזרו העורכים עון להכניס צלילים אמיצים יותר.

ברואים באמבטיה

● לגידי לויץ על כתבה רגישה ואובייקטיבית על היישוב-מאונס של הברואים בנגב, שבה הצביעה זו מול זו את תשוקת-החופש של הברואים, שוחריה-המרחבים, ואת חרות-הפיתוח של הביורוקראטים, שכל תחושה לארמה זרה להם. הכתבה, במיסגרת השבוע - יומן אירועים, הראתה את האשה הברואית במיטבח הסריאביזרים, שהפך מישטח מידברי, ואת הברואי בחדריה-אמבטיה.

איז גבול

● למנשה רז על כתבה אובייקטיבית, מושלמת מבחינה מיקצועית וטובה מבחינה עיתונאית, על כנס יש גבול! באכזיב (ראה כתבה בעמודים 36-37). ששורה במבט. כתבה מסוג זה מוכיחה שעריץ לא הכל אכזר

מוסר עוז
ארץ שאינה

בטלוויזיה הישראלית, ושכתב אמיץ והגון יכול לעשות בה גם עתה את עבודתו נאמנה.

עוז לנוסטלגיה

● לכימאית אסתר דר על סירטה התעוררי עמוס עוז, חורף 1983. שבו הצליחה לשרטט דיוקן כפול. את דיוקנו של הסופר עמוס עוז, וזכרונותיו מהסביבה שבה גדל בצד הקיבוץ ותנועת-העבודה, שבהם הוא חי. שאי הסרט היו בדו-שיח שבין עוז והמנהיג-בידמוס, יצחק בן-אהרן, שמתוככם ניתן היה ללמוד לא מעט על הסתגרותה של התנועה הקיבוצית ב' אמות של בידור מפני הרוחות הנושבות בחברה הישראלית הפכה-שווית. בקיטעי-דיאלוג אלה היה ניסיון להתמודד עם הסיבות שהביאו את המרינה לאן שהביאו. כריאלוג אחר היה ניסיון לעימות בין עוז ואנשי גוש-אמונים עימות שהעיד על התהום המוחלטת הקיימת במרינה בין שפיות וטיהור. היה בסרט זה, מעט מהנוסטלגיה לארץ-ישראל-אחרת, שאינה קיימת עוד על פני המפה.

צ'ל"ג

טלוויזיה סובייטית

● למשה שלונסקי על כתבה על חיילי צה"ל מול הצבא הסורי בלבנון. כתבה זו היתה מתאימה ברוחה יותר לטלוויזיה הסורית, או אף הסובייטית, מאשר להשבוע - יומן אירועים בטלוויזיה הישראלית. הדיכוי תוארו במתקפות רדודות, המוכרחה לעורר שאט-נפש כלבו של כל חייל קרבי אמיתי, מוכן שכל החיילים היו דתיים, נאמני-השילטון, ושהבינו בהחלט מדוע עליהם להיות בלבנון.

סקופ ללא שחר

● לכתב הכלכלי החדש עורך שחר,

שהגיע לטלוויזיה באחרונה מגלי צה"ל. שחר הצליח להמחיש לכתבי מבט הוותיקים כיצד עשויות להיראות כתבות מבט בעתיד הלא-רחוק. בכתבה הסקופית גילה לתושבי ישראל שסוטים אוכלים לחם ושעיתונאים שכירים בולעים את קול ארונם. ניסיונו של שחר להפוך את מירקע-הטלוויזיה למכשיר שירות של שריה-אוצר הכושל יורם אריזרד מהווה אות-קולן לעיתונאי הטלוויזיה. שחר ניצל את המסך לתעמולה ברוטאלית, הציג שק של מטבעות שעליו רשום "האוצר" ושמןו מחולקים כספים לאורחים. הוא לא טריח את עצמו להתייחס לפער שבין שק-האוצר, שפיוז כספים ערב-הבחירות, ושאפשר לתושבי המרינה לרכוש מכשירי טלוויזיה צבוענית וידיאו. התייחסותו היתה לסיכסוך מחירי הלחם, החלב והשמן.

מאחרי הקלעים

שלונסקי באל-אנצאר

בינתיים הפך שמו של מחנה אל-אנצאר לדיראון. בעיתונות העולם החלו מתפרסמים מאמרים על המרחש בין גדרות מיכלאותיו, ועל רמת המגורים של האסירים השוכנים בו. כאשר החליט צה"ל להקים מחנה חדש, בצד המחנה הקיים, נזכרו בפנייתו של שלונסקי, וזימנו אותו לבוא ולערוך כתבה. התוצאה: כתבה שהוקרנה לפני שבועיים, שהציגה את מחנה אל-אנצאר ואת מיתקני הכליאה החדשים שלו. פרט אחד, שלא היה בכתבה, עוסק בשלונסקי עצמו. את שרות-המילואים שלו, מאז פרוץ מלחמת-הלבנון, עושה שלונסקי באותו מיתקן כליאה, ובעת הכנת הכתבה ניצחה הנאמנות הצבאית שלו את נאמנותו העיתונאית.

הסקופ של מיטלמן

רבע שעה לפני מהדורת מבט של מוצאי-השבת שעברה, טילפן שמואל מיטלמן, כתב עיתים בירושלים, לעורך המהדורה, יעקב אחימאיר. מיטלמן מסר ליעקוב אחימאיר את הסקופ על הפרשה של אנשי קריית-ארבע, שניסו להעלים מיטענים של חומרי-נפץ מהמישטרה. התנאי של מיטלמן: נא לציין בגוף המהדורה, שזו ידיעה של כתב עיתים. שמואל מיטלמן?

כך שוררה הידיעה.

בחדשים האחרונים הוכאו סקופים רבים

המילכוד של רונן

הישיבה הגורלית של הסיבת החדשות בטלוויזיה, שהיתה צריכה להתקיים ביום א', נדחתה, לפי בקשתו של הכתב המריני הנכיר, יורם רזין. רונן, שכיסו מיכתב של יוסף לפיד, הקובע, שהוא הכתב המריני, עומד להיות מודח מתפקידו בידי מיכאל קרפין.

רונן פנה אל קרפין וביקש את דחיית הישיבה הגורלית, עד לתיאום עם מנהל-החטיבה יאיר שטרן, ומנכ"ל-החדשות, יוסף לפיד.

מתברר, בינתיים, שיתכן שקרפין יקפיד את השינויים שתיכנן לוסק המריני, כדי שלא להגיע לעימות חזיתי עם ותיקי-הכתבים במחלקה.

מיניו אפשרי נוסף של קרפין: מיניו

כתב בכיר רונן
דחייה

כתב הדרי צבי לידר, שליח הטלוויזיה והדרי נגרמניה, כראש רסקה-חוזק, במקומו של משה שלונסקי, שהפך ראש הרסק הצבאי.

מבט של הפטוררדי

סוד גלוי הוא לכל צופי הטלוויזיה בחדשים האחרונים, שעיקר עיסוקה של מערכת מבט הוא ביצירת שקופיות ציבועניות וגראפיות, כעיסוק לידיעות שאותן קוראים מגישי מבט מתוך הנייר, ולא כתבות מצולמות מהשטח.

מסיבה זו ניתן לכנות את מהדורות מבט באחרונה כ"פטוררדי". לפני כמה ימים התפרץ עורך-המישנה של מבט, רפי חלבי, בשעת העריכה של מהדורת מבט, וצעק: "זה לא טלוויזיה, זה רדיו עם תמונות! הביאו כאן למחלקה יותר מדי אנשים מהרדיו, והם עושים לנו רדיו עם תמונות." הסיבה להתפרצותו של חלבי: כתבה של אישי-הרדיו לשעבר מוטי ערן המשמש ככתב הטלוויזיה בצפון הארץ.

פסקול

02-522222/3

אל כתיבה-הרדיו, שעברו באחרונה הסבה לכתבות-טלוויזיה, עומד להצטרף כתב קול ישראל אבנר תבורי, המיועד לשמש כאחד מכתבי מבט שני ● בשבוע האחרון מנע דובר-צה"ל את עלייתם של שני צוותי-טלוויזיה ללבנון ● כתב ועובדי מבט רגילים להצפת טלפוניות אחרי מהדורות החדשות. בדרך-כלל המטלפנים הם בעלי עמדה ימניתי-צינת מובהקת, הפתעה ניכרה על פניהם של עובדי מבט, כאשר אחרי שידורו של אום השרבלי תיק אריאל (אריק) שרזן במידור-החוב הירושלמי, הגיעו עשרות שיחות-טלפון שהביעו שאט-נפש מדיכוי שרון. אחד המטלפנים אמר: מה אתם מראים את האידיוט הזה על המסך? לעובדי מבט מהווה הלחץ הטלפוני אחרי הקרנת מהדורות מבט מעין מידגם של רעת-הקהל. מיספרי הטלפון של מבט: 02-522222/3 ● סיפור השבוע בגלי צה"ל: באחד הבקרים נראה מפקד גל"צ, אלוף-מישנה, רזן בן-ישי, כשהוא עורך בחנין התחנה מיסדר של מנועי כלי-הרכב של גל"צ ובודק את המנועים לקרביהם. במהלך הבדיקה של בן-ישי יצא מבנייה-התחנה עוד איש ששימש בעבר ככתב צבאי של הטלוויזיה, עמרם ניר, העורך תוכנית מעולה על ענייני-צבא בגלי צה"ל. כאשר ראה ניר את עיסוקו של בן-ישי, ניצב במשך כמה שניות פעור-פה.

הסיאייאי מימן

(המשך מעמוד 23)

סוכנות-התיכון האמריקאית בבטרם של ליבנו אך נסיעותיו של העורך לארצות-הברית נמשך בקצב מהיר במרוצת שנים רבות. ליבנה גם המשיך בהתקפותיו על מפ"ם ועל השמאל, תמך במישטר של "תחרות חופשית" ואף אירח, על דפי הדרש-שבועון שלו, את הפרופסור לכלכלה, מילטון פרידמן, שלמאמר ציף ליבנה הקרמה אחרת.

פירוז מנשק גרעיני

● לקראת סוף שנות ה-50 הקים ליבנה, ביחד עם הפרקליט שמואל תמיר, את המישטר החדש - מיפלגה חדשה שהיתה אמורה ללחום נגד מפא"י וחרות כאחד. במיפלגה היו חברים גם הפרופסור ערי ז'בוטינסקי, העסקן הרוויזיוניסטי אברהם ויינשל, וישעיהו לייבוניץ. אך לקראת הבחירות של 1959 התפרקה המיפ"ל, כאשר ליבנה ותמיר לא הצליחו להגיע להסכמה על זהותו של המנהיג. כל אחד מהם רצה בכך לעצמו. מאז אותה פרשה שררה איבה תהומית בין ליבנה ותמיר.

אחרי פרשת המישטר החדש, הקים ליבנה ביחד עם לייבוניץ ועד ציבורי בעל אופי יוני מובהק, שנאבק למען פירוז המיורח התיכון מנשק גרעיני. זה היה בתקופה, שבה התפרסמו הגילויים על "מיפעל הטכסטיל" בדימונה, שהתגלה ככור גרעיני ישראלי, שצרפת סייעה בהקמתו.

אם עדיין היה ליבנה קשור באותה תקופה

ראשי-מוסד הראל
גילוייה-הדעת - נזק למפא"י

בסיאייאי, לא קשה להסביר את התפנית היונית שלו. האמריקאים לא היו מאושרים מהחרייה הגרעינית של צרפת למיורח התיכון, וראו בה סכנה למונופול שהם רצו לעצמם באזור. אחרי מילחמת ששת-הימים וכיבוש הגדה המערבית, רצועת-עזה והגולן הסורי, ערך ליבנה תפנית איריאולוגית נוספת, בדומה לשותפו משכנר הימים, שמואל תמיר. הוא היה לנץ קיצוני, היה בין מקימי התנועה למען ארץ ישראל השלמה, והטיף לסיפוח השטחים הכבד שים לישראל.

בשנת 1972, שלוש שנים לפני מותו, כתב ליבנה את סיפרו ישראל ומשבר הצניבילוציה המערבית, שבו הוא קורא להתנתק מהמערב הרקדנטי, וטוען כי למדינת ישראל יש "חריית למתרחש בקידמת אסיה" - אותו סוג של אחרייות שגילה אריאל שרון, כשיצא להנהיג סדר חדש בלבנון.

העולם הזה פנה לשגרירות האמריקאית בתל-אביב לקבל תגובה. השגרירות העדיפה לשמור על שתיקה.

פרשת התמיכה של הסיאייאי בבטרם אינה כה יוצאת-דופן, ידועה תמיכתה של סוכנות-הביון המרכזית של ארצות-הברית בביטאון ה-איריאולוגי אנאונטר, ומדי פעם מתפרסמות השערות על תמיכה של הרשותים החשאיים בעיתונים ובפוליטיקאים שונים בעולם. אך במקרה זה נאמרו הדברים במפורש על-ידי קולק: ה"כ הישראלי קיבל כסף מהסיאייאי.

שלמה פרינקל